

KESİK ESİN-TİLER

Oruç Aruoba

Oruç Aruoba

KESİK ESİN- TİLER

Step
his
to
me-
tin-
ler

3

step his to
metinler

Mephisto Yayınevi
İstiklâl Caddesi No. 173 Beyoğlu/İstanbul
Tel: 293 19 09

KESİK
ESİN-
TİLER
Oruç Aruoba

Birinci Basım: Aralık 1994

© Bu kitabın tüm yayın hakları
Mephisto Yayınevi'ne aittir.

Yayın Yönetmeni: Abidin Aydın
Kapak Tasarımı: Lalehan Uysal
Kapak Fotoğrafı: Artur Büyüktaşçıyanı

Dizgi: Asi Dizgi
Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Örnek Mücellithanesi

Oruç Aruoba

KESİK
ESİN-
TİLER

Reithäutige Fische
holt sich mein Aug,
dann erscheinst Du -

Vierel Mövengefolge
hat Deine Stirn?

Seegängerisch knackert Du vor,
dem ich abagte an die
ronte,

ein von Steinzeit schwingendes Lorholz,
gestalt's der
notreifen Nacht zu

29. 9. 69

*Eliçabuk erken
yakaladı gözüümü,
derken göründün sen —*

*kaç martı var
alnına eşlik eden?*

*Sana dalgalarla takırdadı o söz,
reddettiğim, geçti yanından
öteye,*

*taş hışmıyla savrulan bir kapı artık,
itiraf et onu
olgunlaşmadan doğmuş geceye.*

Paul Celan

29.9.69

DAMLALARIN PATİRTİLERİ

erhan'a

Işığ^ı alıp
akıp, akıntı yollarında
şakırdayan, takırdayan
damlalar

yaşam durakları —
hiç uğranılmayan.

Gidemez
miydim?

Yağmur yavaşlayınca
hızlanır mı açışı
çiçeklerimin —
çilelerimin
azalır mı acısı
duraksayınca
yüreğimin
atışı?

Aç.
At.

ALDIRMA

Niye aldırırsınlar
ki
sana — pırıltılı dün
ya
varken

aynalar
kadehler
kahkaha

senin tozlu düş
leri
ne —
niye?

Ne?

AKŞAMÜSTÜ

Ufak siyah kuş
bir çizgi
dalga dizisi
susuş.

Kapanan
kızıldan siyaha
dönüşen
çiçekler

mavilikler
derinleştikçe
uçuşan
beyaz kuşlar.

Direkler
sessiz.

Güvercin
şaşkın.

Suskun.

Birden bir
kuş patlaması
kanat kanata
çırpınış.

Takla.

Peşpeşe
süzülüş.

Sandal
yavaş küreklerle
geçip gitme.

Güneş aldırılmaz
kanatta, kürekte
pırıldamasına —

batarken.

Uç.

SİYAH VE PARLAK

Artık
gecenin ortasında
boşluk.

Gün aydınken
geminin
kızaktayken
güneşte yanan
anlamsız lambası
şimdi
anlamalı
mı?

Belirsizliklerden
gelen sesler.

Kararmışlıklarda
devinen ışıklar.

Nereye
gidile
bilir
ki?

Hiç.

•

"So
here I am —
where do
broken hearts
go?"

Neredeysen
nereye gider
sen
kendinsen
hep —

Hep.

Egemen için

Sessiz
kuş cıvıltıları.

Renksiz kelebek
inşaat iskelesinden
cılız yeşillığe
savruluyor.

Güneş
gürüldüyor
kömür rampasından
aşağıya.

Şaşkın
dünya.

Sus.

YOKUŞ AŞAĞI

Yeşil ve siyah
ötekiler sonra :
aldırılmayan
ak ve kara
yalnız
kızıl
beyaz.

Sert parke taşlarında
yanık parmaklar
çıplak gibi.

Onca gürültü arasında
kim
düzgün yürüyebilir
ki
m —

kaç
tığın —
kim
ki?

Kim —

HIC ET NUNC

Şimdi buraya
yağmur yağsaydı,

dışarıdaki pus
usul usul girseydi içeriye,

yeniden temizlenerek
ekinler gibi
bitiverseydi yaşamım —

yağmazdı ki —

Kim
o?

O
ki
ne
ben
ne
sen

O
en
son
gelen

ilk
aşk.

Açık
ışık
kırık
yürek —

devrik
şiiir

yitik.

Yit.

"AŞK İLLERİNE KİM GİDER?"

Ben
giderim.

Git gide
gide de —
de ki
kime giderim?

Kendime
giderim
de,
kendim
kim
ki —
de
kim?

De.

TÜMCE

Bir tümce
süresince
aradım seni;

yoktun

nokta
kapattı.

Aç —

YALNIZ BEKLE

Kara pırıltı
tahta iskele
mavi direk —

güneşe
sırtını dönmüş
kavuniçi
vinç —

boyuna baş sallayan
esintili yeşillik.

Herşeye karşın.

Yolun üstünde
koyu sızıntı.

Teller titriyor.

Gelip bekleyip
gitmiş miydi —
yoksa
hiç
gelme
miş
miydi?

Nasıl
bile
bilir
sin ki?

Güneş yoğunlaşıyor.

Dinginlik derinleşiyor.

Yalnız benim beklediğim
benim yalnız beklediğim
beklediğim benim yalnız
o.

Gelmemiş
geçmemiş
gitmemiş.

Hiç
bile.

Bil.

Koparılmayan leylak
esintili.

Gözümde
devrik güneşin
yansılı pırıltısı.

Kulağımda
rüzgarın uğultusu
kesintili —

toprak ve taş.

•

Neden
geçer
zaman?

Rüzgar dinse
güneş dursa
leylak sussa —

toprak ve taş?

Sen?

Din.
Dur.
Sus.

"YA İLAHÎ"

Ağacım yaprak atar —
bahardır.

"Bülbülleri
nâlân ider"

Kopmuşluk
bu
mu?

Sürgün de verir —
kurur da :
zamandır.

Zaman
alan
atan —

o
geline
en ince
hece
kırılır.

"Âşıkları
hayran ider"

Kır —
kıştır.

•

Kış —
geçmiştir:

Unutulmuşluk
bu
mu?

Yaz da
gelir —
geçer de:

Zamandır.

"Ah,
elvedâ"

Kur.

ER-GEÇ

Erkendi
gittiğimde;
geldiğinde
geç.

Kavrulduk
biribirimizin
içinde,
pınara ulaşamadan.

Savrulduk
biribirimizin
dışına,
ışığa kavuşamadan.

Derken
ay bile
battı —
geçti;
ama
erken
güneş
gelecekti.

Su
ak
tı.

Işı.

GÖZ VE SÖZ

Kararsız
ışığıyorsun
uzağımda.

Kulağımda
belirsiz
sesin.

Güneş
senin
gölgen.

Sözün
söylen
diğinde
senin de
bulutlanır
mı
gözün?

Sesim
yoğunlaşsa
ağırlaşır
mı
gözkapağın
senin de?

Kapanır
mı
gözün?

Söz!

"MUMUN SÖNDÜ"

Çoktandır.

(Postacı geri döndü.)

Bahçe kapısı
kapalı.

Karşımda
çerçeveli deniz —
beyaz köpükleri
lacivertlerden geçip
kumun sarısına ulaşana dek
mavilerden atlıyor.

Boyuna.

Kilit.

İt —
açılır.

Açılsın
mı?

(Evsahibi de gitti,
döndü.)

•

Kapıyı
sen açsaydın —
dalların
bir eğilişi
bir kalkışı
süresince
ince bir ışın
atlardı
karalardan

aralarda
kapanmadan
maviler.

Kapa.

Hiç

Camlara tırmanan
bulutlar :
o zamanlar

(kahve ve nane)

otlar kururdu
yamaçlarda.

Güneş
böyle
örtünmezdi —
dimdik
dikerdi gözünü
üstümüze.

İçimizde
delikleri sevginin
inceden inceye

(söz ve sel)

sızlayan,
yanan
anla
yamıyorduk
ki.

•

Şimdi
hiç — de
ki

İç.

ARA

Ara
ma.

GÜNEŞ

Demir parmaklık
ardına sıkışmış
girer cama
bulutlarla
mavilerle
— anılarla
yıllarla —

tek
bir
serçe
geçer —
pırıltılarla

"handedir vay"

batar
beton ardında.

Sarı.
Mavi.

Ak.

Ağaçların ardında
yeniden doğmadan
ters taraf
tan
yok
ken.

Yok.

BEETHOVEN

Güneş
kulağımda batıyor
sessizlik gelecek
ardından

(saçını tutan —)

kemandan.

Yükselme
yücelme
düşüş —
üşüş
me
beynime,
ey

(saçını tutarken —)

ney
im
ben
im!

Ey.

Battı.

Bat.

B.

KAV

Anlamsız
ak.

Sızlayan
yangın.

Akan
lav.

Volkan
değilsin
ki
yanan
kanın
değil.

("Merhaba")

Gördüğün
düş değil
ger
çek.

Düş.

BEN
İZ

O
ot
kurudu.

O
kuş
uçtu
mu?

Üşüdü —
öldü
mü?

(ney)

Ey
yan
lış dünya —
yak
ınmayacağım sen
den :
deniz ben
dense
deniz —

("umman")

ben
zimi,
silemez
sin
izimi.

("derya")

Sen
yok
sun.

Varım
ben.

Var!

"AMEN"

O zamanlar
demiřtim
insanlar gibi
yerler
de
ölür — kimi zaman
olur
öyle
de
demiřtim.

"lacrimosa"

Ama sen —
sen nasıl —
nasıl olur
da
öl
ür
sün
sen —

"rahmet suyu"

Şimdi
bir duman
havalanan
anılardan
aranan
bir —

— "uyan"

damla
su.

Uyu.

DAHA

Var
mı?

SINIR KAPISI

Ben
sınırlarımda
gezerim hep —
bahçe kapım
oynar.

Sen
geleceksen —
gireceksen kapımdan —
sekmeden
geleceksin.

Çekincesiz
— yalnız.

Yalnız :
sen
geleceksen.

Sen.

•

Yoksa
yok
oynar
kapım
sınırım —
kapanır
sın
sen.

Sen.

EL
İN

Hiç
durmadı
kıpırtısı

(teneke teneke
su)

sızlıyor
bezgin
beynimde.

Elimde
kalem
im —

(ot ot
esinti)

huzursuz
us —
sus
uz.

Takamazlar.

Neden
gezer
im?

Civata parmak
tornavida kol
amortisör ayak —

yürü
patırtılı
sürü,

işim yok senin
le.

•

Elin
le —

clem
im.

SİZ
SİZ

Yine o
saçından
tanınan —
anlamayan
anlam
tanı
ma
yan.

Yan —
ne
an
la
mıyor
san?

Ne?

Yan!

An
ma.

Belki de doğrudur
koparılmaması leylağın,

(Leylâ!)

filizlenmesi dallarının,
yapraklanması,
çiçekleri
renksiz
solup kuruyup
dökülürken
boyuna gelişmesi
doğrudur
serpilmesi —
senin de
belki de
ışığın
yanlış.

Anlam
sız
sızı —
yan
ma

Sön.

Sis
sön
dürür de.

Sızı
durur da.

Sızı —
siz.

İz
siz
sızı.

Siz!

BEN

"Solmaz
o bağın gülleri —"

Bağrımın
hüzünleri.

Kocaman dünya
ben
im.

İmlerim —
imler
im
heryerde
yerde
gökte —
gök de
ben
im.

İm
ler
im.

Şimdi
sen de gelirsin,
sen de
sen de —
ben de
gider
im
im
gider.

Şimdi
döner
karanlıkta —
karanlık da
gider
aydınlık da
aydınlıkta —
ta
orada
da
döner
gider —

yer de
gökte;
gök de
yerde:

Der
im.

Ben.
Im.

Gör.

BÜLBÜLLER

Camın
ardından
çağırıyorlar :

dinle.

•

Ufacık teknenin
belirsiz ışıqla
kanalın karanlığını
katetmesine de
izin verirler —

(kamyon
frenleri)

"I call your name —"

Daha
ne
kadar?

Ölmeyecekler :
her yerdeler —

her
yer:

Duy.

SAYRI

Göğsümdeki
küçücük sızı
yavaşça yayılıyor

(çok yüksekte
iki kırlangıç)

Bu hâle de —
bu hâle de
pekâlâ;
bu halde de
olunur.

Say!

Durdu
lar
mı
yoksa

(yok)

?

Motor
çirpintıları.

Başından beri —
de
me.

Say!

Kapak
çalkantıları.

Göğsümdeki
kocaman acı
sessizce dağılıyor.

(— yok)

— say.

IIESSE'LI
"ESENADA
ESINTISI

I.

*Ve en son kıyısında göğün
Yaratırsın hasretimin silasını.*

Kelebek
saçma daireler çizerek
gitti — ufacık
karınca
cırıpınarak ezildi
kağıdın üstünde
şimdi
sadece
toz.

(yere yatmış
solgun sardunya)

Herşeye karşın
kuşların
bunca neşeyle
cıvıldamaları —
güzel

[mi?]

pırıltılar bile vardı
titrek denizin üstünde
dün —
döndü
gün: Ölüm —
dalgalar acelede
şimdi.

•

Nereden
de
geldim —

•

Nereden
geldim?

(gürültünün
üstüne
tünemiş
köylüler)

Oradan.

[— yazamazsan
yaşamazsın...]

Ondan.

•

(Kireç badana lekeli
ölgün zakkum — bir
karınca daha)

Kaya
taş
tuğla — sarışın cıvıltılar —

Dünya
hiç susmaz
mı?

[— bunu yazıp,
şimdi...]

Bülbülsüz dutlar,
budalı —
kuru dalları saklayan
yapraklar
aptal
asma.

As.

As
ma.

(paslı
floresan)

Hepsi iki.
Ki —

•

Ölüm kokusuna hazırlanıyorlar

[hatırla]

hatmi çiçeklerinin
hafiften
boyuneğmiş dalları
— yapraklarını

[neydi?]

sümüklüböcekler

["Zaferân"...]

delmiş bile,
nemde,
daha doğmadan
gün

["...ül-Zaferân"]

— onlar koyu kırmızıydı

["Dâr-ül-Zaferân"]*

bunlar
uçuk pembe.

Ölüme yürüyorlar
bilmeden —

Gel
me.

* Hatırladığımı yanlış kurmuşum (27 Eylül 1988) "Deyr ül Zafarân"

Burada da
bulur beni
güneş —
ne kadar helâlleşirsen
helâlleş
bu
leş
bu
güneş —

bul —

Ur.

Sakin
leş.

Yeni düşünceler bulmalısın.
Eskileri hep pörsüdü.
Geziniyorlar, şaşkın.
Betona gömülü dutların
dutları gibi dökülü —
tozlu.

Toz ve
gürültü.

Gömülü.

Göm.

[yaz
maz—]

San
ma ki
sanki —
san
ki.

Ki —

Erik.

Er
ki :

(nokta yerine toz tanesi)

Ekşi
erik.

[—hatır-
lıyor
musun?]

Yeşil
elma —

İkisi de
bir.

(sahte
çalımlı
alıklar!)

II.

*Yiğit olarak yenemezsem,
Devrileceğim gene de kafatutan olarak.*

[aç
tın ve
buldun]

Aç.

(Bir
dut daha düştü)

Öyle düşünceler
ki

(mavi)

gerçeklerin
tepesine insin
beline vursun —

kırsın

ki

deniz gibi —

aldırmasız

uçsuz-bucaksız

kucak

çiçek gibi —

kocaman arıların

konup yumulduğu

konak

üşümüştü palmyelerin

soluklandığı

sıcak.

Ak.
Akın.

•

[Sen bile şaşmalısın,
nasıl da
yerliyerine oturuyor
diye
sözcükler.]

Dünya
alnına ışık vurmuş kişinin
düşündüğüdür,
diye —
gülümsediğidir,
görüp
özümsediği —
dir
özle
 (öl
 üm)
se—
diye.

öyleyse
se
n.
—Ney
sen
ne
sin.

(geri dönüyorlar
bilmeden
ölüme yürüyenler)

(Geç öğle saatinde
güneş
görür
karanlık akşamsafası.)

Aç

*Belki de ağlayacağım mezarında.
Ama çiçek değilim ne yazık.*

Gene
ölüme

Dünya
beyni üşümüş kişinin
içinde
büzüldüğüdür,
diye—
[düşün]
düşün
[dügü]
dür.

Dur.

Düşün
me —
düş
ün.

(Kedi de gitti.)

Karıncalar
heryerde.

(—arsız
yakınlıklar)

[Hiç
tutturamadın
tutumunu
— şimdi de
düzmece dizeler—]

Geç.

III.

Bekle.

Açılır
zamanı gelince

(floresanda
pervane)

gidilecek yer.

Yeter
ki—

Bu geç rüzgar diner
mi?

Portakal rengi akıyor deniz —
palmiye hışırtısı, tabak-çanak tangırtısı :
böcekler.

Dinmez.

[Niye uğraşıyorsun —
yazılınca daha açık
mı —
daha rahat, acısız, sessiz
mi?]

Karıncalar
ne kadar
küçük.

"Herkes
uyuduktan sonra —"

Herkes
ayakta
oysa,
ortalık
ta—Ta, orada
orada
daha
ne — —

[kafanı topla]

("Orası
çok esiyor —
burası...")

Parmağımın ucuyla dokunuyorum dünyaya
Büyük bir hızla koşup geçiyor yanımdan
Uzağımda üstünü örtüp yatıyor pusuya
Sanki birşey bulacakmış gibi kanımda.

Kanım
şimdi

[ne?]

alevli

[değil —]

kuru

[değil]

harıl harıl

[mı?]

(Sivrisineklere sormalı! —
"...nerede olduğunu bile
bilmiyorduk — dört duvara
bile razıydık..."
— A..... S.....
i.....! — — —

•

Dünya
sahteliğin yeridir,
diye —
ne diye?

("Ayrı geçen her lâhza sonsuz")

[Ne
istiyorsun
ki?]

Sahte sen misin?
Sen misin sahte?
Sen sahte misin?

İşte —
iste.

Dünya
her belirlenme anında
hep belirsizliğin yeridir —
diye.

Dünya
belki de
bir kocaman gürültüdür
sadece —
zamanı gelince
susacak — —
gelecek
zamanı.

(buraya
yeni getirilmiş
güneş yıpranığı
pembe
sakız sardunyası)

Sustu.

("—beraber—")

Scrince bir esinti bile var şimdi —
denizde ışıkların yansılarını düz birer çizgi
gene de

(—toprak keneleri
yapışabilecekleri herşeye yapışan)

[tırnakların
parmakların]

Nasıl-
dı?

•

Dünya
senin
burada
yazdığındır,
diye —
niye
farklı olsun
ki?
— Senin yazdığın da
eninde sonunda
aynı
dünya
dır.

Dur
sun
yaz
ma.

(bu gece
karıncalar yerine
bu boktan böcekler)

[yaz
maz
san]

Niye
ki?

Tedirgin ağustosböceği
İsteksiz bir cırıltı çıkardı
Hatminin dirilmiş gibiydi çiçeği
Dutlar sanki yeniden açacaklardı.

Aç

*Geceleri ise, acımasız ve katı
Gözlerini dikince yüksek yıldızlar döşeyime,
Üşüyerek büzülürüm ve görürüm dehşetle,
Kendi yüreğim kendime nasıl yabancı.*

Ni
ye
ki —

(yine
başladı)

Gürültü.

Burada
—olabilir mi?—
bülbul!

Sus.

IV.

Aç :

*Bana içten ve yavaş söylemek istersin,
Ne denli uzağımda kaldığını gençliğim*

Karıncalar
geceleyin
çıkar
lar —

(peşpeşe
dutlar)

kuşlar.

Düş
ler.

[gerçeği
hiç—]

O
yürüyüş
[bulunduğun
noktayı
unutmadan]

(Dut yerken gagası yapışan kuş,
uçuyor ötekilerinin yanına,
gagalayıp açsınlar diye.)

onun
yürüyüşü —

titrek kelebek
serin sardunya :

dünya
ya dümdüz
göğüs geren
üzüntülü

(bir dut,
bir kuş)

güvenli
çekingen

hüzünlü
şen.

—Nereden
de —

(uçan dutlar,
düşen kuşlar)

De

Dünya
senin kurduğun
sensiz kurgudur,
diye —

(E.....
p..... — —)

Aksak.

Dur
gun
sun

Dursun.

Akmasın boyuna gölgeli deniz
Susan kuşlar, dökük dutlar, biz
Şimdi demirlerce, taşlarca uzak
Ovuştururken ellerimizi, sessiz.

Oysa biz
biz
siz.

(topal ve güzel)

El
ler
i
miz.

Hepsi bir
den.

Kaç ya
şın
da —

Kaç
?

Aç

... gün ve ölüm,
Ve kızılıkta parıldar kıyısında göğün
Her gece hasretimin silası.

Yaş
lı.

Şimdi gene seslenirken kuşlar kuru dallardan
Ve bir renkli tekne daha çıkarken limandan
Sen ve ben ve biz — bensiz, sensiz, bizsiz
Gözlerimiz yaşlı dururuz, uzakta yağmurlarda

Yaşam
larımız.

Ya!

[tabii; öyle
Gün ve Ölüm]

Güneş ve Susku —
sus
ki:

Sus.

V.

*Geleceği düşünen kişi,
Yaşama anlam ve amaç bulur,
Ona verilir eylem ve uğraşı,
Ama bağışlanmaz hiç huzur.*

Mor.

("Yirmi sene evvel geldim")

Nereden bilebilirdin
ki?

Gel
me
din — belki de
yok
tun.

Hiç
tin
bel
ki —

Ki
m?
Be
n.

Gelecek
sin
sen —

Bir tekne dâha
terketti limanı —
bir anı olarak kalacak
mı
denizin buradaki
rengi?

|Her renge
bir ses :]

Açık sarıdan yeşile —
koyu maviden laciverte —
civıltı,
takırtı,
çınlama,
şakıma —
şırıltı.

Ya
ak?

(yanağımdaki
yara—)

Ak
akar
her
rengin
altında.

Altın
dan
da.

[Kaç sayfa?—]

Dünya
sol sayfalarını boş bırakarak
doldurduğun, artık da sonuna yaklaştığın
defterdir,
diye —
tersine
çevir
ebilir
misin?

Çev
ir.

Mor
ve
sarı — siyah.

(karıncalar
bacaklarımda)

Kalabalıklaştı
ya
buralar — cırlamağa başlar
ağustosböceği
de
kuşlara
aldır .
madan.

(bir tekne daha)

Kapa.

•

(çığlık ığlığ
elarabası)

Dünya
üzerine sineklerin konup kalktığı
bir
demir parmak
lıksa
sen de
iindey
sen—

sen, nasıl olur
da —

(bu kez sessiz
yalnız iki kez inledi)

sen ve dünya
bir
sin
iz.

O
lur.

[com
pose]

Ben tepede gezinseydim serinlikte
Sen de çıkıp gelseydin yanıma aniden
Rüzgar boşaltırdı sözleri sessizlikle
Yüreğim dururdu belki sahiden.

Şimdiy
se——

Oku

*Nerede buldun o şarkıyı,
Bütün özlemimi söyleyen?*

Ne
re
de.

Dünya
çubukları arasında
bir kelebeğin uçup durduğu
bir
demir parmak
lıksa —
sen de
dışınday
san—

San
olur.

VI.

Pembe.

Nasıl da bağıra çağıra
açıyor
sardunya
yapraklarını —

(çatlak söz)

çiçeklerini.

(meraklı arı)

Kuruyup gitmiş
bir
fideyi ayakta tutan
kalın sopa
ysa
dünya —
ya
da,
ikisi de —

(çamaşır yıkayan
kalaslar)

bir.

•

Çivinin tahtadan çekilişı —
çekiş,
keser,
testere.

(ufacık bir tekne)

Nasıl
martılar da
dolanırsa denizin üstünde —
ak, mavi
kara
nlık.

Toz.

Kayaların eriyik olduğu zamanlarda
Buralarda gezinseydik biz ikimiz
En eski çağlarda yaşayan insanlar da
Şaşarlardı kalabilmiş diye bu iki iz.

(Sinekler için lezzetliyim
hiç değilse!)

Dünya
serin sardunya
ya
da
kızgın betona
da
eşit ölçüde düşen
güneş
ışığıy
sa—
(S.....
e.!—)

Dalgaların başladığı kıyı
da
olmak —

(Kuşları susturan
rüzgarla
boy ölçüşüyor
ağustosböceği.)

[başlığı "Şair",
son dizesi de
"Susmak" olan
bir şiir
yazılmış çoktan]

Dünya
hiç durmayan
bir rüzgarla
oraya buraya savrulan
bir
toz bulutuy
sa —

Dalgaların yanında yürürken ben
Gülümsemenle gelseydin sen
Hiçbirşey söylemeden
Kendiliğinden — —

Sen
nasıl bir acısın
ki,
sevinç
sin
sen —

bitmeyen
bir
tümce
sin
sen.

[Şimdi
kırıp
yırtıp—]

•

Aç —
oku :

—*sesleri unutulmuş şiirin*— —
—*sesleri, unutulmuş şiirin*— —
—*unutulmuş şiirin sesleri*— —
—*unutulmuş, şiirin sesleri*—

Akşamın suskunluğunu
uçuruyor
rüzgar — gene,
ağustosböceğinden
isteksiz
bir
cırıltı.

Tek
bir
kuş.

Boşunay.

(karıncalardan
temizlenmiş masada)

[en eskiden]

O gün de esintiliydi bugün gibi

"yeşil dere boyu"

Hüzünlü yüreğimin coşkusu akarken

"serin pınar suyu"

Çayırdan aşağıya, bir sürgün gibi

"bekler"

Deli kavağın ardında batarken

\ "bizi —"

Güneş.

Ses

im.

Yıl

larla hüznün,

sel

lerle coşku —

yok

tu.

Sonra
selvili köşeyi dönünce o gün
dünyaya ilk ağladığım yerin

(serin)

yokolduğunu gördüm —

(pınar)

yıkıl—
yık—
yıl—

(suyu—)

Su.

(yıl
ma)

Neye yarar anılar?

Rüzgar
her an
heryeri
doldurur
zaten.

(esintili
bir tekne daha)

Boş
luk
yok.

(palmiyelerin yapraklarına
çarpan telsiz antenleri —
— S.....
k.....!—)

•

Dünya
ormanda
rüzgarın kuru dallarını kırdığı
ağaç
sa —

açsa.

Kır.
Aç.

•

*Bütün sevinçler, bütün acılar
Ölürler tatlı avuntusunda şarkıların.*

Dünya
kara selvilerin nöbet tuttuğu
kireç badanalı taş duvar
sa —
var
sa
var
san —

Var.

Yok
sa
yok
mu?

[son
gün]

Gene
rüzgara
meydan okuyor
kuşlar.

Toz bulutları geçiyor
denizin üstünden
açıklara —

dol
dur.

Gömleği esintili insan
daha ne kadar düşü
neceksin,
daha ne
yi?

(san
sın
sen)

Ben
anlam parçalarımı
hep söken
hep takan
öz
ne
öz
lediğim ne
yse
o
yum.

(dutları kurcalayan budala —
o da, o da, o da :
gitti
ler)

Git
sen
de.

(geri geri gelen
tekne)

Bir kuş daha olsaydı,
[Bu rüzgar; yoksa—]
Şimdi burada ötecek :
[bu, —evet o —]
Dünya bile susardı,
[nasıl da]
Ben gidince ölecek.
[bilemedim.]

Es
sen
de.

Git.

VIVALDI

Uçuşan keman
çırpınan yay
çınlayan
tını —

sen
ey
ses

(gözüm kapalı
beynim sancılı)

kav
ra
nır
sın.

Sızı
sezi —

("Aman")

Viva!

SELÂM
göndermişsin
getirilince,
gelmeden

belki de —

(alıp —)

yeni
den — eskiden;
es
ki —

(yırtıp —)

bekle
din
mi?

Eski
de.

[den
izde
tek
ne]

(açıp —)

Aynı
yeni —
— mi?
— Gelme
miş
sin.

(oku
mayıp.)

Aleykümselâm!

BİTİŞ

Son
sen
dediğim
sen
sin —

(SIZI —)

din.

Ola
bilir
mi
ki
bu da
son
sen
değil
im
din —

(ağrı)

im
ler
im — mi
sin?

Bu gece
biraz önce
yarım bir ay gördüm, bülbül ötünce —
Söyle; yarın, ıştır mı, biz gidince
bülbül susunca, gül çürüyünce
kapanır, batar, gider mi —
ölür mü; olur mu
bu tümce
biz gidince
bu gece
bitince?

•

(sancı)

Sen
san

(—)

ki
son
um
sun.

Git,
bit :

Söylen
me.

DAM

Saç
ma
kele
bek.

B
ak.

ŞİİR
YAZMA

(yeni sigara
ve Bach)

Neyi?
— Bunu.

[Yak.]

Diren!

Neye?
— Buna.

Niye?
— İşte!

[Söndür.]

İşte.

KAPI

Kapıl
ma!

—Kapa.

NACHTMUSIK

Ein rauschendes Wasser stürzt aus den Höhlen der
Himmel,

du tauchst dein Antlitz darein, eh die Wimper davon-
fliegt.

Doch bleibt deinen Blicken ein bläuliches Feuer, ich reiße
von mir mein Gewand:

dann hebt dich die Welle zu mir in den Spiegel, du
wünscht dir ein Wappen

Ach, war deine Locke auch rostbraun, so weiß auch dein
Leid —

die Lider der Augen sind rosig gespannt als ein Zelt
übers Schneeland:

ich lagre mein bärtiges Herz nicht dorthin, im Frühling
blüht nicht der Busch.

GECE MÜZİĞİ

*Dumanlı bir su döküldü mağaralarından
göğün;*

*daldırdın yüzünü içine, inilti uçup
gitmeden.*

*Gene de bir mavi ateş kaldı bakışlarında,
yırttım giysimi üstümden*

*o zaman kaldırdı dalga seni bana aynada, bir
arma istedin kendine...*

*Ah, perçemin pas rengi de olsaydı, gövden de
o denli beyaz —*

*gözlerin kapakları gül rengiyle gerilidir bir
çadır gibi karlı toprakta*

*yatırmam sakallı kalbimi oraya, çiçeklenmez
çalı baharda.*

Paul Celan

(Der Sand aus den Urnen, 1948)

HESSE'LI "ESENADA" ESİNTİSİ metninde çevirileri kullanılan dizelerin asılları aşağıda verilmiştir
(Hermann Hesse, *Die Gedichte / 1892-1962*, Suhrkamp 1953, 1977)

s. 63: (AN DIE SCHÖNHEIT, bent 1, dize 4-5) S. 9: -
*Und am letzten Himmelsufer
Schufest du mein Heimwehland.*

s. 70: (ÄLTERWERDEN, b. 4, d. 3-4) S. 595: -
*Kann ich nicht siegen als Held,
Will ich doch fallen als Streiter.*

s. 73: (EINER SENTIMENTALEN DAME, b. 3, d. 3-4) S. 563: -
*Vielleicht werd ich an deinem Grabe weinen.
Doch eine Blume bin ich leider nicht.*

s. 83: (VEREINSAMUNG, b. 3) S. 329:
*Nachts aber, wenn erbarmungslos und hart
Die hohen Sterne auf mein Lager schauen,
Da kehr ich frierend ein und seh mit Grauen,
Wie mir das eigne Herz zur Fremde ward.*

s. 84: ([NOVALIS] (1899), d. 8-10) S. 741:
*Du willst mir ernst und leise sagen,
Wie fern mir meine Jugend ward.*

s. 98: (AN DIE SCHÖNHEIT, b. 2, d. 5-7) S. 9:
*...Tag und Tod.
Und am Himmelsufer glühte rot
Jede Nacht mein Heimwehland.*

s. 90: (ERINNERUNG (1945), b. 1) S. 694:

*Wer an die Zukunft denkt,
Hat Sinn und Ziel fürs Leben,
Ihm ist das Tun und Streben,
Doch keine Ruh geschenkt.*

s. 95: (EINE GEIGE IN DEN GÄRTEN, b. 4, d. 3-4)

S. 191: -

*Wo hast du das Lied gefunden,
Das mein ganzes Sehnen sagt?*

s. 101: (EIN TRAUM (1958), d. 20) S. 714: -

— *Klänge vergeßnen Gedichts* —

s. 106: ([AUS "HERMANN LAUSCHER"] (1899), d. 3-4)

S. 739:

*Alles Freuen, alles Leiden
Stirbt den süßen Trost der Lieder.*

İçindekiler

DAMLALARIN PATIRTILARI.....	7
ALDIRMA.....	9
AKŞAMÜSTÜ.....	10
SİYAH VE PARLAK	12
YAN PENCERE	14
YOKUŞ AŞAĞI.....	15
HİC ET NUNC	16
"AŞK İLLERİNE KİM GİDER?"	18
TÜMCE.....	19
YALNIZ BEKLE	20
KESİK ESİNTİ	22
'YA İLAHÎ'	23
ER-GEÇ	25
GÖZ VE SÖZ.....	27
"MUMUN SÖNDÜ"	29
HİÇ	31
ARA	33
GÜNEŞ	34
BEETHOVEN	36
KAV	38
BEN	
İZ	40
"AMEN"	42
DAHA	44
SINIR KAPISI.....	45
EL	
İN	47
SİZ	
SİZ	50
BEN.....	53
BÜLBÜLLER.....	56

SAYRI	58
HESSE'Lİ	
"ESENADA"	
ESİNTİSİ	61-119
VIVALDI	111
SELÂM	112
BİTİŞ	114
DAM.....	117
Şiir	
YAZMA	118
KAPI.....	119
Alıntılar	122-123

Oruç Aruoba'nın burada yayımladığı metinler,
yazılış sırasıyla, şu ciltler içinde toplanmıştır:-

**OL
AN**

(22 Ağustos 1986 - 30 Mayıs 1987)

**KESİK
ESİN-
TİLER**

(27 Şubat - 31 Mayıs 1988)

**GEÇ GELEN
AĞITLAR**

(8 Ekim 1988 - 22 Ocak 1989)

SAYIKLAMALAR

(2 Temmuz 1988-17 Ağustos 1991)

Bu ciltlerin
bütün nüshaları numaralanmış olan ilk basımları
1000'er adet yapılmış;
1-100 arası numaralı nüshalar yazarca imzalanmış,
1-50 arası numaralı nüshalar satışdışı tutulmuştur.

Bu nüsha, bu cildin

numaralı nüshasıdır.

Step **his** to
metinler 3